

## Eurüdiké beilleszkedik

A köddé válás, a súlytalan lebegés  
még nem volt tökéletes.  
Csak bámulni tudta az árnyakat,  
mint egy kívülálló, egy külsős,  
egy idenymunkás az állandó alkalmazottak közt  
az új munkahelyen.  
Csak várni, hogy érte jönnék,  
gyakorolni az elindulást.  
Nem tudott köszöntgetni,  
leszólíthatni mindenkit,  
mint az utcán idegenekkel udvariaskodó,  
vigyorgó gyerekek.  
A bejárat közelében fülsértő a csaholás.  
Jöhetne már az elidegenítő,  
nem ide tervezett zene,  
vagy feltámadhatna a visszafelé fújó,  
kottákat szétcibáló szél.



## Eurüdiké duzzog

Szó nélkül fordult vissza,  
már az út túloldalán lépkedett,  
a keskeny járdán, mire Orpheusznak  
s a gyerekeknek feltűnt a távozása.  
Még kiáltoztak egy percig,  
a gyerekek talán sírtak is,  
aztán eltűntek a sarki fagyizóban.  
Tarka foltok a piszkosfehér  
műanyag székek között.  
A lenti rend, a fenti idegesítő lazaság.  
Vaskosság helyett súlytalan lebegés.  
A látszat-összetartozás,  
az érintkezés, bőrön keresztül,  
mely egyre láthatóbban mállik,  
melynek még a foszlányai is felszívódnak,  
míg csupán a köpennyel burkolt,  
átlátható, könnyű és törekeny csontozat marad.

**The Book**, object, 1974

